

VALVOJAT

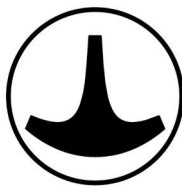
KOLMAS LUKU

VILLE HANKIPOHJA

VALVOJAT
KOLMAS LUKU

OMISTETTU YSTÄVILLEN

VALVOJAT
KOLMAS LUKU
VILLE HANKIPOHJA

© 2024 Ville Hankipohja

Kansi: ”oliviaprodesign”

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7120-4

SISÄLTÖ

∞

Huoleton.....	7
Tapaamisia.....	23
Kartano.....	47
Ystävyiden hinta	71
Matka.....	99
Varustautuminen	115
Linnoitus.....	139
Ylin valta.....	157
Kuolleet ritarit.....	179

∞

HUOLETON

∞

Viileä tuuli pyyhälsi kevyesti paljaiden puiden ohi ja toi mukanaan tuulahduksen kirpakkaa talvea. Tummat pilvet pudottivat ajoittain lisää märkää lunta maahan ja peittivät sitä loskalla. Maata peittävä sinertävä lumimassa näytti siltä, että se saattaisi sulaa pois melkein milloin tahansa. Aurinkoa ei ollut näkynyt pitkään aikaan sen jäätyä sankan pilvipeitteen taakse.

Talvisaappaat lennättivät loskaa ilmaan, kun hahmo juoksi puiden vierestä. Mustat, raskaat sotilassaappaat tulivat välittömästi perässä ja iskivät märkään lumeen isoja aukkoja. Ensimmäisen asteen kapteeni Halla teki parhaansa pysyteläkseen pystyssä liukkaassa loskassa. Vaikka olikin kohdetaan huomattavasti vanhempi, kapteeni saavutti tätä nopeasti. Nuorukainen oli tehnyt sen kriittisen virheen, että oli lähtenyt juoksemaan karkuun tietä pitkin eikä yrittänyt päästä puuston suojaan.

Kapteeni ojensi kätensä ja onnistui nappaamaan pojan niskassa lepattavasta hupusta kiinni. Hän nykäisi kätensä takaisinpäin ja nuoren pojanklopin jalat nousivat ilmaan, kun tämän vauhti pysähtyi äkisti. Halla puristi hupusta tiukasti ja nosti velttona roikkuvan pojan ilmaan. Halla käänsi pojan ilmassa ympäri. Tämä kikatti ja peitti suunsa lapasillaan.

»Oliko tuo nyt kiltisti tehty?« kapteeni Halla kysyi ylivakavalla äänellä.

»Ei, herra sotilas,« poika naurahteli.

Kapteeni jatkoi pojan roikottamista hupustaan, mutta hymyli kypäränsä takana. Hän lähti astelemaan ripein askelin takaisin muiden luo. Ruohisto ja Laine odottivat hänen paluutaan povan vierellä kypärät kainaloissaan. Nämä yrittivät pitää naamansa peruslukemilla, vaikka kummankin suupielet nytkähtelivät vaimeasti.

Halla nosti pojan polttonestevaunun tuulilasin eteen. »Siivoapa nyt jälkesi.«

Poika rupesi pyyhkimään tuulilasille levinneitä märän lumipallon jäänteitä lapasen peittämällä kädellään. Lasin toisella puolella näkyivät toisen asteen kersantti Nea Hyvärisen hymyilevät kasvot. Naisen olkapäät hytkyivät, kun hupusta roikkuva poika siivosi tuulilasin puhtaaksi.

Kapteeni laski pojan viimein takaisin maahan. »Äläkä tee tuota toistamiseen,« hän ohjeisti ja viittasi sitten lähistöllä oleviin rakennuksiin. »Ja pysytelkää poissa noista rikkinäisistä taloista.«

Poika teki kunniaa – hieman väärin, mutta pisteet yrityksestä – ja lähti juoksemaan takaisin kavereidensa luo. Muut poikaporukan jäsenet olivat juosseet läheisen aidan taakse piiloon ja kurkkivat sieltä uteliaina, mitä heidän kiinnijääneelle ystävälleen tapahtui.

»Uhka neutraloitu, herra kapteeni?« Ruohisto tiedusteli.

Halla hymyili. »Vaunuun siitä, vänrikki vitsinieikka.«

Ruohisto naureskeli ääneen noustessaan vaunuun ja Laine seurasi tämän perässä niin ikään hymyillen. Jonas istuutui omalle paikalleen Hyvärisen taakse, vaikka vaunu oli lähes tyhjiään. Vänrikki Ruohisto istui tyypillisesti hänestä vastapäisel-

lä penkillä ja toisen asteen vääpeliksi ylennyksen saanut Laine istui oven vierellä; vastapäätä paikkaa, jossa kersantti Lappi normaalisti istui.

Kapteeni Halla oli suositellut Laineelle ylennystä enimmäkseen siitä syystä, että nainen oli riskeerannut itsensä johdattamalla pedon pois hänen ja Lapin luota. Ylennystä ei ollut vastustettu laisinkaan ja se oli myönnetty käytännössä välittömästi – asiaa auttoi varmasti se, että Laine oli valvoja.

Ruohistolle puolestaan oli tulossa valvojaksi nostaminen seuraavan puolen vuoden sisään. Kapteeni ei henkilökohdaisesti tuntenut Ruohistoa sponsoroinutta valvojaa, mutta vänrikki oli kertonut tämän olleen hänen lapsuudentoverinsa. Vaikka Jonas itse ei halunnut valvojaksi, hän ei mitenkään halunnut estää sitä muilta. Se ei vain missään vaiheessa ollut yksi hänen elämänsä tavoitteista. Ruohistolle nosto sen sijaan tekisi varmasti hyvää. Jo ihmisenä tämä vaikutti havaitsevan hämmästyttävän pienet asiatkin, joten valvojan aisteilla tältä ei jäisi varmasti mikään huomaamatta.

Ryhmä jutteli niitä näitä Hyvärisen ajellessa takaisin kohti varuskuntaa. Jonas ei varsinaisesti kiinnittänyt huomiota keskusteluun, vaan oli omissa ajatuksissaan. Uuden polttoneste-vaunun pehmeämpi jousitus sai hänet helpommin sulkeutumaan oman mielensä sisään.

He olivat pari kuukautta sitten saaneet käyttöönsä upouuden povan, joka oli muuten aika lailla samanlainen kuin aikaisemmat mallit, mutta siinä oli parempi jousitus sekä näppärät ampumaluukut kyljissä. Hyvärinen oli kommentoinut, että uusi pova reagoi paremmin hienovaraisiin liikkeisiin ja nainen vaikutti tyytyväiseltä muutokseen. Ikävä kyllä uudelle, hienolle povalle ei ollut varsinaisesti ollut tarvetta.

Suojajoukon tehtävät olivat viime aikoina olleet sanalla sa-

noen tylsiä. Heidän tämänpäiväinen tehtävänsäkin oli käydä tarkistamassa pari hylättyä rakennusta, joissa oli kuuleman mukaan ”liikkunut epäilyttävää porukkaa”. Alueelta oli löytynyt pieniä jalanjälkiä, jotka viittasivat lapsiin. Nämä olivat uteliaisuuttaan käyneet tutkimassa hylättyjä rakennuksia, mikä ei tietenkään ollut hyvä idea. Niissä saattoi piillä kaikenlaisia vaaroja, koska kukaan ei ollut huoltanut niitä pahimmillaan vuosikausiin. Tältäkin alueelta oli muuttanut paljon väkeä kaupunkiin, joten rakennuksia oli jäänyt tyhjilleen. Kauempana maaseudulla sijaitsevia rakennuksia ei kukaan enää halunnut ostaa vakituiseen käyttöön, sillä kaupungeissa oli enemmän mahdollisuuksia lähempänä. Syrjäseuduilla jopa kauppaan saattoi pahimmillaan olla tunnin matka.

Vaikka Halla oli käytännössä asunut koko ikänsä sotilaiden ympäröimänä, ajatus maaseudun rauhassa asumisessa oli kiehtova. Tosin kun hän ajatteli asiaa tarkemmin, sotilaselämä saattoi olla syynä siihen, että etäisyys muista tuntui niin merkittävältä. Hän oli kuitenkin ostanut oman talon juuri saadakseen rauhaa avioliitolleen Saanan kanssa.

Hänen ajatuksensa kulkivat talon kautta lähes itsestään kapinallisiin, jotka olivat tunkeutuneet heidän kotiinsa. Sen tapahtuman jälkeen noin puolentoista vuoden ajan Pyhän Mikaelin alue oli ollut käytännössä ilman kapinallistoimintaa. Kapteeni ei ollut varma johtuiko se siitä, että he olivat saaneet kiinni niin paljon kapinallisia, ettei näillä enää riittänyt alueella väkeä toimintaan, vai pitikö Rossi alueen rauhallisena tarkoituksella.

Vääpeli Rossi. Entinen vääpeli. Hänen ystävänsä. Entinen ystävänsä. Jonas oli muutaman vuoden ajan luullut, että tämä oli kuollut. Rossi oli yllättäen paljastanut olevansa elossa, mikä oli kääntänyt Jonaksen maailman ympäri. Häneltä ei mennyt

VALVOJAT

KOLMAS LUKU

Kapteeni Hallan elämä on rauhallista, sillä kapinallistointi on käytännössä lakannut Pyhän Mikaelin alueella. Huoleton elo rikkoutuu, kun hänen vanha ystävänsä ja entinen vartiotoverinsa ilmoittaa päässeensä Onni Rossin jäljille. Halla luuli Rossin kuolleen jo vuosia sitten, kunnes totuus viimein paljastui.

Rossin jäljittämisen seurauksena Halla joutuu toimeen omien periaatteidensa vastaisesti, sillä panoksena on saada pysyvä rauha Itämaahan. Mutta sen saavuttaakseen Halla voi joutua maksamaan liian kovan hinnan.

”Valvojat: Kolmas luku” päättää Jonas Hallan tarinan Itämaassa – vaihtoehtotodellisuuden Suomessa, jossa yli-luonnollisilla kyvyillä varustetut, valvojiksi kutsutut ihmiset ottivat vallan noin neljäsataa vuotta sitten yhden yön aikana.

Hallan elämä on kokenut armeijanuran aikana erita-soisia mullistuksia, mutta tämä viimeisin saattaa muuttaa kaiken peruuttamattomasti.

